

هدفدار بودن جهان و انسان

انسان در این دنیا به باطل آفریده نشده است و از خلقت جن، انس و آدم گرفته تا سایر موجودات هر کدام برای هدفی معین و عالی آفریده شده‌اند و ما باید این حکمت بزرگ الهی را درک کنیم و از آن درس زندگی بیاموزیم.

انسان در این دنیا به باطل آفریده نشده است و از خلقت جن، انس و آدم گرفته تا سایر موجودات هر کدام برای هدفی معین و عالی آفریده شده‌اند و ما باید این حکمت بزرگ الهی را درک کنیم و از آن درس زندگی بیاموزیم.

به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، این دنیا به صورت حکیمانه آفریده شده و تمام اصول آن بر پایه هدفی عظیم و حکمتی استوار قرار گرفته است و اگر کسی با خود بگوید این جهان بیهوده آفریده شده کفر ورزیده است. چرا که خدایی که این جهان را آفریده هیچ چیز را بی جهت خلق نکرده است. این ما هستیم که باید وظایف خود را به درستی انجام دهیم تا به هدفدار بودن جهان پی ببریم.

خداوند در آیات 16 تا 18 سوره انبیا می‌فرماید: آسمان، زمین و آنچه که میان آنها است را به بازیچه نیافریدیم. اگر ما می‌خواستیم جهان را به بازی گیریم خود چنین می‌کردیم و چنین می‌بود. بلکه (این گونه نیست، و جز آنکه کار از سر بازی نیست)، همیشه حق را بر باطل می‌افکنیم، تا آن را تباہ سازد؛ این است که باطل نابود است؛ وای بر شما از آنچه (خدا را به آن) وصف می‌کنید (و کار را بازیچه می‌پندارید).

خداوند در آیه 27 سوره ص می‌فرماید: آسمان و زمین و آنچه در میان آنها است را به باطل نیافریدیم این پندار کسانی است که کفر پیشه ساخته‌اند، وای بر کفر پیشگان از گرفتاری در دوزخ.

خداوند در آیه 49 سوره قمر می‌فرماید: ما هر چیزی را به اندازه (و برای هدفی معین) آفریدیم. امام علی (ع) نیز در حدیثی می‌فرماید: خدای متعال شما را بیهوده نیافریده، و مهمل (و بی حساب و بی کتاب) رها نکرده و در نادانی و کوری نگذاشته است. کارهای شما (و وظایف شما) را یکایک معلوم کرده است.

امام سجاد (ع) در دعای «مکارم الاخلاق» از خداوند می‌خواهد: خدایا بر محمد و آل محمد درود فرست و مرا از هدایتی شایسته بهره‌مند ساز که چیزی را جایگزین آن نسازم و بر راه حقى بدار که از آن گمراه نشوم و نیت صالحی ده که در آن به شک و تردید نیفتم. سراسر عمرم را وقف طاعت و فرمانبرداری خویش ساز و هر گاه بنا شد زندگی من جولانگاه شیطان (و پیروی از او) گردد، تو خود پیش از آنکه نفرین تو بر من فرو بارد، یا خشمات مرا فرو گیرد، جانم را بگیر و مرا نزد خویش ببر. پی‌نوشت:

سوره انبیا 16-18

سوره ص آیه 27

سوره قمر آیه 49

نهج البلاغه / 206

صحیفه سجادیه / 131 (دعای 20)

منبع:

الحیات، محمدرضا حکیمی